

STICHTING RADIOGEMEENTE
PREEK UIT HET CONTACTBLAD JAARGANG 45 NR 3

Schriftlezing:

2 KONINGEN 7 : 3 - 9A

"EN WIJ HOUDEN ONS STIL ..."

DOOR KLAAS DE BOER

Ik wil het vandaag eens anders doen. Ik zou aan u willen vragen of u iemand in gedachten wilt nemen, die misschien nog nooit of zijdelings van het evangelie heeft gehoord. Iemand die misschien nog nooit wezenlijk met het evangelie heeft kennis gemaakt. Dat kan iemand uit de straat zijn. Of een klasgenoot. Of een familielid. Neem zo iemand nu eens in gedachten, iemand die het misschien nog niet weet en misschien wel die bewuste keus voor Jezus moet maken. Even nadenken... Heeft u hem? Of haar? Ik heb vandaag mijn preek maar meegenomen op een stukje plastic. Het is een advertentie, die ik vorige week heb gemaakt met de derdeklassers, jongeren van een jaar of vijftien, toen we bezig waren met: "Wat is nu de taak van een christen? Wat is nu de taak van iemand die de Here Jezus kent?"

Dan ontdek je dat Hemelvaart en Pinksteren heel belangrijk zijn. Want toen is het gebeurd. Toen kregen wij die opdracht: "Gij zult Mijn getuigen zijn." Lieve mensen, dat vind ik altijd zo moeilijk! Toen ik daarover doorpraatte, zei ik: "Ja, er waren vroeger dominees - en ik heb Billy Graham genoemd - die echt het evangelie konden vertellen aan alle mensen. Die durfden dat." Ik heb ook verteld dat er jonge mensen op een camping in een evangelisatie- en recreatieteam vertellen over Jezus. Maar ik heb ook gezegd dat ik dat zelf maar moeilijk durfde. Als ze mij zouden vragen om aan te bellen, en er komt een mevrouw naar voren en ik moet tegen die mevrouw zeggen: *Mevrouw, gelooft u in Jezus?* Dan zou ik zeggen: "Nou, dat is wat voor de Jehova's Getuigen, maar niet voor mij, want ik krijg er de kriebels van." En toch... Jezus gaf ons die opdracht.: "Ga op weg en maak alle volken tot Mijn leerlingen." Hij zei niet: "Petrus en Johannes, jullie kunnen dat. En, Thomas, jij bent een twijfelaar, jij hoeft dat niet. Nee, die opdracht is voor jullie allemaal." En die opdracht is er ook voor ons.

Nu dan de vraag: hoe doe je dat nou? Moet je de huizen langs gaan? Ik denk dat het iets eerder begint: dat het bij jezelf begint: bij de hoop die in je leeft. Of Christus een plaats heeft in je leven, of Hij het in je leven voor het zeggen heeft en of je probeert om te geloven. Als dat er niet is, lieve mensen, dan is er niets om te getuigen. Als je Jezus niet kent, dan valt er niets te zeggen. Het gaat erom dat je enthousiast over Hem bent. Heel veel mensen zijn dat. Die zijn overal enthousiast over. Ze kunnen praten over het voetbal en ze weten iedere situatie te beschrijven. Ze weten er alles van. Of ze hebben een keer heerlijk gegeten. Dan zitten ze te vertellen over al die gangen. En als ze je dat dan vertellen, loopt zelfs bij mij het water soms in de mond. Of je hebt iets geweldigs meegemaakt. Daar praat je toch over? En als deze week de examenuitslagen komen, is dat toch zelfs aan de buitenkant te zien? Dan zie je die vlaggenstokken met de schooltassen eraan. Iedereen die je tegenkomt, vertel je dan: "Ik ben geslaagd, ik ga weer naar een andere school, ik ga weer naar een volgende episode in mijn leven."

"Indien wij zeggen: Wij zullen de stad binnengaan - in de stad is hongersnood, zodat wij daar zullen sterven; en indien wij hier blijven, zullen wij ook sterven ..."

2 Koningen 7 : 4a

Nu zitten wij hier. Mag ik u een eerlijke vraag stellen? Wanneer heeft u nu voor het laatst gepraat over uw geloof? Wanneer heeft u nu voor het laatst gepraat over een kerkdienst die u meemaakte? Wanneer heeft u nu voor het laatst gepraat over dat moment dat u voelde dat God er was? Moeilijk, hè?

Ik las deze week over twee vrienden. Ze hadden heel veel meegemaakt. Ze zaten op sport en waren overal mee bezig. Toen werd de ene ziek. Heel ernstig. De ander dacht: nu moet ik over wat anders gaan praten. Toen praatte hij over zijn geloof, dat dat zo belangrijk was. Toen zei zijn vriend die zo ziek was tegen hem: "Joh, hou maar op. Als het nu echt belangrijk was, had je het al veel eerder verteld."

Moet je je eens indenken: als het echt belangrijk was, had je het al veel eerder verteld. Pats! Boem! Spijker op de kop.

Nu even nadenken: hoe belangrijk is Jezus voor jou? Het is tweeduizend jaar geleden dat Jezus naar de hemel ging. Sinds die tijd krijg je God niet meer te zien. Misschien in een paar mensen. En daar zijn soms kanjers bij. Denk maar eens aan Martin Luther King of Moeder Teresa. Als je er met jongeren over praat zeg je: "Ietsje dichterbij komen." Nu, dan komen ze met Majoor Boshardt. Die heeft ook zoveel gedaan. Daar hebben ze waardering voor. Die heeft laten zien hoe Jezus was.

Dan zeg ik tegen ze: "En nu nog ietsje dichterbij." En dan komen ze soms: mijn oma, mijn moeder, mijn oom, mijn tante... Echt voorbeelden zoals Jezus was. Mensen ontmoeten God in u en mij. Wij hebben de Heilige Geest ontvangen en hoe gedraag je je daar nu naar? Ik wil niet zeggen dat wij slechte christenen zijn. Nee. Wij zullen best bezig zijn met het geloof. En wij praten er ook met elkaar nog wel over. En wij doen ook nog arbeid in de gemeente. We zijn bezig... En onze kinderen? Die heb je natuurlijk van de Here Jezus verteld. Maar hoort u wat ik zeg? Het zijn allemaal gelovigen. Hoe praat je erover met *anderen*?

Ja, wij gaan straks zingen: "Leer ons, Heer, vrijmoedig spreken over Uw verlossend werk..." Maar durven wij dat? Ik heb dat zelf ook moeten leren en ik vind het nog steeds moeilijk.

Daarom heb ik u nu dat verhaal uit Koningen voorgelezen. Misschien hebt u het nog nooit gehoord. Er is hongersnood in Israël. Het hele volk lijdt gebrek. Net zoals van de week iemand tegen mij zei: "Er is ook honger in Nederland, hongersnood, geestelijke honger." En net buiten de poort vier melaatsen.

Als u van de week dat gedeelte nog eens leest, ga dan even terug naar 2 Koningen 4. Dan ontdek je dat er een heel belangrijke hulp van een profeet melaats wordt: Gehazi. Sommige uitleggers denken dat het Gehazi en zijn zonen waren. Staat er niet bij. Maar... maar... ze zijn op sterven na dood.

Hoe zat dat nu met die melaatsen? Ze mochten niet in de stad. Ze moesten buiten de legerplaats blijven op de vuilnisbelt. Ze leven wel zo dicht mogelijk bij de poort, want af en toe werd er eten weggegooid op die vuilnisbelt en dan kon je eten. Maar als er mensen uit de poort kwamen, moesten ze roepen: "Melaats! Melaats!" En wat gebeurde er dan? Dan ging je met een boog om die melaatsen heen.

Die mensen zijn er miserabel aan toe. Een lichaam niet om aan te zien. Lepra... Allemaal verminkt en vol zweren, bloederig en vies. Bovendien: geen voedsel. Dus honger.

Wat is er gebeurd? De Arameeërs hadden een ijzeren ring om Samaria geslagen. En elke mogelijkheid tot toevoer van levensmiddelen was afgesloten. Dan is er honger. En als mensen honger hebben, doen ze rare dingen. Er waren twee vrouwen en die hadden allebei een kind en de een at het kind van de ander op. Kannibalisme... Moeders die hun eigen kind kookten! Je moet er toch niet aan denken?

En die vier melaatsen? Ja, er wordt heel weinig weggegooid over de muur. Er blijft voor die melaatsen helemaal niets over. Dus grote nood. Er is ook nog een spreekwoord: dat zegt: "Nood leert bidden." Nu, dat gaat bij die melaatsen niet op. Bidden tot God, nee, daar lees je niets van. Juist niet. Ze nemen het lot in eigen hand. "Hier gaan we dood, maar in de stad ook. Laten we overlopen naar het leger van de Arameeërs. Als die lui ons wat geven, dan blijven we leven. En anders? Och ja, dan hebben we pech gehad."

Nou, ze hadden geen pech. Welnee, ze deden een verrassende ontdekking. Toen ze dat tentenkamp binnenkwamen, zagen ze dat het hele tentenkamp verlaten was. De vijand was er vandoor gegaan, op de vlucht geslagen en ze hadden alles achtergelaten.

“Want de Here had het leger der Arameeërs een geluid doen horen van wagens en paarden, het geluid van een grote legermacht ...”

2 Koningen 7 : 6a

Er waren een paar wonderen gebeurd. De Arameeërs hadden een geluid gehoord van een aanstormend leger uit het noorden en uit het zuiden. Ze dachten: de koning van Israël wordt geholpen door de Hethieten uit het noorden en door de Egyptenaren uit het zuiden. Dan is er maar één oplossing: weg wezen!

Daarom is dat legerkamp daar helemaal leeg. U kunt begrijpen: die melaatsen hadden het snel begrepen. Eten in overvloed. Nu, daar doe je je tegoed aan. En ook nog de mooiste dingen voor het grijpen: goud en zilver, kleren en dekens. Wat een buitenkansje! Vlug in de grond stoppen voor jezelf, dan heb je later ook nog een appeltje voor de dorst.

Maar dan? Opeens komen ze tot bezinning. Hun geweten begint te spreken. Van dat geweten hadden ze in het algemeen geen last, maar nu konden ze er niet onderuit. Ze moesten aan die mensen in Samaria denken. Dan kijken ze ook nog eens naar die stad. Daar sterven de mensen van de honger.

Een mooie gedachte die hierin schuil gaat. Want die melaatsen waren buitengesloten. Maar ze mochten de stad toch niet verloren laten gaan? Ze zien in gedachten die holle kinderoogen en ze zien die koning in zijn rouwgewaad en ze zeggen tegen elkaar: “Het is toch onmenselijk als we zwijgen? Wij zijn toch verantwoordelijk voor elkaar? Wij moeten toch Gods werk laten zien door onze handen en door ons spreken?” Wij zouden zeggen: “Het is toch onchristelijk? Christenen zijn toch verantwoordelijk voor elkaar? Wij hebben toch de opdracht gekregen om het evangelie uit te dragen? De Here God verwacht toch dat wij getuigen van Hem zijn?”

Het waren geen lieverdjes, die melaatsen. Maar die gedachte wordt hen te machtig en ze kijken elkaar aan: we doen niet goed. Het is een dag van blijdschap. En wij? Wij houden ons stil... Dat kun je toch niet maken?

Dan brengen ze die boodschap aan de wachters bij de poort. En de wachters bij de poort geven het nieuws door aan de wachters bij de koning in het paleis. De koning wordt wakker gemaakt en de koning zegt: “O, het zal wel een valstrik wezen. Eerst zien en dan geloven.” Dan is die koning net zoals Thomas. Maar het is heel belangrijk. Zo redde God nu het volk Israël en redde Hij hen van de honger.

U moet het van de week nog maar eens een keer goed lezen. Het is een mooi verhaal, hè? Had u het gehoord? Wel eens gelezen? Heel veel mensen schudden het hoofd. Maar het mooiste wat je hebt, dat kun je toch niet stilhouden? Je kunt toch niet praten met je burens en je vrienden met wie je sport of op vakantie gaat en dan het allerbelangrijkste wat er is in een mensenleven stilhouden omdat je weet van Jezus, van de verlossing en van de redding? Dat je dat samen kunt doen?

Ja, ik mocht een keer een stelletje trouwen. Ze hadden me gebeld. Ik zei: “Kom maar een keer praten, dan kunnen we samen kijken of jullie al een mooie tekst hebben.” Nou, die hadden ze. 1 Korinthe 13. Vaak, hè... “En hoelang hebben jullie al verkering?” “Nou, vier jaar.” Ik zei: “Dan leren jullie elkaar wel kennen.” Nu, dat was ook zo. Het huis was klaar, de dag voorbereid... We zaten zo met elkaar te praten en toen vroeg ik: “Hebben jullie wel eens een keer over je geloof gepraat?” Toen keken ze me aan. Ik zei: “Hebben jullie wel eens een keer samen gebeden?” Toen hoorde ik een grote zucht. Ze zwegen.

Stel je nu eens voor dat die melaatsen zo in een keer hier die kerk binnenkwamen. De deur gaat open en dan komen ze binnen met dat verfromfaaide uiterlijk, al die zweren en die taal... Nee, het waren geen trouwe kerkgangers. Onze koster zou zeggen: "Stinken ze niet?" Nou, misschien ook nog wel. En ze waren ook niet op catechisatie geweest en ze hadden ook geen Bijbeltje bij zich.

Maar ze snaptten er meer van dan menig trouwe kerkganger. Ze begrepen dat het noodzakelijk was om die boodschap door te vertellen. Ze durfden zelfs naar de stad toe te gaan waaruit ze verbannen waren, waar gezegd was: "En nu buiten de poort met jullie! Weg wezen!" En dan snellen ze terug naar de stad om dat goede nieuws rond te bazuinen. Ze durfden niet langer te zwijgen, hoe goed dat plunderen ook beviel. Ze verkondigden het Goede Nieuws, de Blijde Boodschap. U weet toch wat dat woord betekent, evangelie?

"Toen zeiden zij tegen elkaar: Wij doen niet goed; deze dag is een dag van blijde boodschap en wij houden ons stil."

2 Koningen 7 : 9a

Nu de vraag: hebben wij de durf? Ik weet dat het moeilijk is. Ik moet denken aan Esther. Esther was ook zo'n gelovige meid. Zij wordt nog koningin ook en dan komt Mordechai bij haar en dan zegt die Mordechai: "Nu moet jij naar de koning gaan." Dan wil ze in eerste instantie niet. Ze durft niet. Ze zou zo bij ons in de kerk kunnen zitten. Dan zegt Mordechai: "Jij moet het doen! Als jij het niet doet, Gods werk gaat door, maar jij zult niet gespaard worden." Oei...

Lieve mensen hier in de Regenboogkerk. Je moet het doen. Gods werk gaat door. Het is niet alleen een paar stoelen klaar zetten, een paar bundeltjes om te zingen en maar hopen dat er mensen komen. Nee, beste mensen, je bent een insider. Je kent de mensen om je heen. Je kent de gemeente hier en je kent je buurt, je omgeving. Jongelui, je kent je vriendenclub, daar heb je ingang in. Daar heeft God je nu geplaatst. Niet voor jezelf houden, je niet stil houden.

Daarom had ik een paar weken geleden zo'n prachtige opdracht. Ik had zo wat advertenties uitgeknipt en ik zei: "Maken jullie nu eens een prachtige advertentie over het Koninkrijk van God en zorg dat er heel veel mensen solliciteren." Toen hij klaar was heb ik hem maar laten plastificeren, zo mooi vond ik hem. Ik heb hem meegenomen. Ze zeiden: "Wat moet je daar nu weer mee?" Ik zei: "Daarover ga ik preken in Oegstgeest."

Weet u wat ze opgeschreven hadden? "Het Koninkrijk van God zoekt vertegenwoordigers. Mannelijk en vrouwelijk." Nu die hebben we hier genoeg, hè, vertegenwoordigers: mannelijk en vrouwelijk. "Opdracht: voor de dienst van Zijn Koninkrijk is God op zoek naar enthousiaste mensen die onder de lokale bevolking de producten van het Koninkrijk willen verspreiden. Sollicitanten?" Functie-eisen hadden ze er ook bij. "Bekendheid met de plaatselijke bevolking en haar gebruiken." Dat is belangrijk, hè? "Het spreken van de taal of het dialect." Moet je op de camping staan met twee Drenthen. Die zaten zo met elkaar te praten. Ik begreep er niets van en ik zei: "Waar hebben jullie het over?" Ze zeiden: "Niet over jou." "Gelukkig," zei ik.

"Bereidheid om ook in het weekend te werken." Ook een goeie. "Geen acht tot vijf mentaliteit. En bereidheid om te gaan wonen in het werkgebied." Ik zei: "Nou, dat is geweldig, joh! Wat voor salaris krijgt ie?" Hadden ze ook bedacht: "Gratis gebruik van alle producten uit het Koninkrijk." Mooi, hè? En die dan? "Uitstekende pensioenregeling." Of: "Ondersteuning vanuit de directie. En voor verdere informatie kunt u zich wenden tot de plaatselijke kerken. Of bij geen gehoor: rechtstreeks tot God Zelf via het gebed." Ik zei: "Joh, die is zo mooi, die plak ik op."

En zo heb ik dat bij mij op het bord hangen. Als er wel eens collega's komen, zeggen ze: "Wat heb je nu

weer?" Ik zeg: "Als je wilt solliciteren, direct doen. God heeft vertegenwoordigers nodig. Aan het werk, echt." Moet je over nadenken.

Voorbeelden? God heeft vertegenwoordigers nodig. Een man die een kind ziet verdrinken en geen hand uitsteekt, die moet nodig naar een psychiater. Of een dokter die een middel tegen kanker ontdekt en het voor zichzelf houdt, die is toch een massamoordenaar? Maar een christen die weet dat medemensen verloren gaan en sterven zonder dat ze de Heiland kennen en zonder dat ze naar Hem verwijzen, ja, wat moet je daar nu mee?

"Wij doen niet goed," zeiden de melaatsen. "Deze dag is een dag van blijdschap en wij houden ons stil!" Deze schitterende zondag is een dag van blijdschap en wij houden ons stil. Amsterdam, het Leger des Heils, het hoofdkantoor in schitterende neonletters: "Gered om te redden." Dat moet nu de leus van iedere christen zijn.

Daar sta je dan vandaag met die opdracht: "Gij zult Mijn getuigen zijn." Het Koninkrijk van God zoekt vertegenwoordigers. Hongersnood in de wereld. Honger naar levensbrood en de velden zijn wit om te oogsten. De Heer wacht op arbeiders. Hij wacht op u. Hij wacht op jou. Hij wacht op u, Hij wacht op mij.

"... maar gij zult kracht ontvangen wanneer de Heilige Geest over u komt en gij zult Mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judéa en Samaria en tot het uiterste der aarde."

Handelingen 1 : 8

Even terug naar achttien minuten geleden. Heeft u die naam nog in uw gedachten, wat ik gezegd had en waar je misschien wat mee kon? De naam misschien van je buurman of collega op het werk? Wij lijken wel een beetje op die vier melaatsen. Wij houden ons stil. Misschien wel drempelvrees of schaamte. Is ook zo moeilijk, hè? Ik heb het eens gedaan op een training. Ik zei: "Mensen, probeer nu in vijf minuten uit te leggen wat geloven voor je betekent." Nou, dat was moeilijk!

Met die naam in gedachten verwacht ik niet dat u vanavond al aan het werk gaat en gaat praten. Nee, maak maar eens een keer een tussenstap. Ga maar eens voor die persoon aan het bidden. Niet getuigen. Dat is soms ook zo goedkoop. Nee, ga maar eens voor hem aan het bidden. En breng hem maar bij de troon van genade bij de Here God. Want bidden is de basis van getuigen.

Er zijn zoveel mensen die op zoek zijn naar de vrede met God. Jonge mensen, op zoek naar het echte geluk. En nu wil de Here God je inschakelen. Het feest van de Geest. De Geest die je in beweging zet. Het feest van zending en evangelisatie. Het is geen hobby van een evangelisatiecommissie of zo. Dat dacht u. Dan kom je er makkelijk vanaf. Het is niet een paar centen geven en dan ben je er makkelijk en goedkoop vanaf. Nee, de Here Jezus wil je inschakelen. Grote blijdschap. En wij? Wij houden ons stil? Je bent, lieve mensen, je bent een vertegenwoordiger.

Nog één ding. Die melaatsen worden gebruikt als instrumenten van God, maar God was ze al vooruit gegaan. God had de weg geplaveid. Er was een geluid gekomen en het hele spul was op de vlucht geslagen. Daar konden ze van profiteren. De melaatsen besloten in beweging te komen en God liet het geluid horen van die geweldige gedreven wind. Dat is nu Pinksteren.

En wij? Melaats... Misschien wel verworpen door de maatschappij. Buitengesloten. Maar door God ingeschakeld. Zie je nu hoe God werkt? Niet in dat spectaculaire. Op onverwachte manier neemt God zieke, buitengesloten mensen in dienst. "Wij doen niet goed," zeiden die ruwe bolsters. "Deze dag is een dag van blijdschap. En wij? Wij houden ons stil." De één zei tegen de ander: "Je moet niet om je eigen maag denken, maar om die van een ander." Ik kan niets anders dan doorverwijzen en de mensen erop attent maken. En zo is het op het alleroverwachts toch gekomen: Gods reddingsplan met deze wereld. Ook voor u een taak. En voor jou een taak. Voor jullie een taak.

De vier melaatsen keken elkaar aan. En toen? Toen gingen ze het evangelie uitdragen. En wij? Geroepen door God Zelf om vertegenwoordiger te zijn van Hem. Vandaag een dag van Goed Nieuws. De ouderen keken elkaar aan: "We kunnen niet zwijgen." En de kinderen daarnet op de radio zongen het uit: "Zeg het aan Jezus..." Zeg maar wie Jezus is. Zeg het alle mensen.

En wij, die luisteren aan de andere kant van de microfoon en mensen hier? We kijken elkaar aan en wat doen wij? "Toen gingen ze het evangelie uitdragen...." Amen.